

Rättsfallssamlingen

DOMSTOLENS DOM (andra avdelningen)

den 10 oktober 2013*

”Unionsmedborgarskap — Artiklarna 20 FEUF och 21 FEUF — Direktiv 2004/38/EG —
Uppehållsrätt för en tredjelandsmedborgare som är släkting i rakt uppstigande led till
unionsmedborgare som är barn i låg ålder — Unionsmedborgare som är födda i en annan medlemsstat
än den där de är medborgare och som aldrig har utövat sin rätt till fri rörlighet —
Grundläggande rättigheter”

I mål C-86/12,

angående en begäran om förhandsavgörande enligt artikel 267 FEUF, framställd av Cour administrative (Luxemburg) genom beslut av den 16 februari 2012, som inkom till domstolen den 20 februari 2012, i målet

Adzo Domenyo Alokpa,

Jarel Moudoulou,

Eja Moudoulou

mot

Ministre du Travail, de l'Emploi et de l'Immigration,

meddelar

DOMSTOLEN (andra avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden R. Silva de Lapuerta (referent) samt domarna J. L. da Cruz Vilaça, G. Arestis, J.-C. Bonichot och A. Arabadjiev,

generaladvokat: P. Mengozzi,

justitiesekreterare: handläggaren V. Tourrès,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 17 januari 2013,

med beaktande av de yttranden som avgetts av:

— Adzo Domenyo Alokpa och hennes söner Jarel och Eja Moudoulou, genom A. Fatholahzadeh och S. Freyermuth, avocats,

* Rättegångsspråk: franska.

- Luxemburgs regering, genom P. Frantzen och C. Schiltz, båda i egenskap av ombud, biträdda av L. Maniewski, avocate,
 - Belgiens regering, genom T. Materne och C. Pochet, båda i egenskap av ombud,
 - Tjeckiens regering, genom M. Smolek och J. Vlácil, båda i egenskap av ombud,
 - Tysklands regering, genom T. Henze, N. Graf Vitzthum och A. Wiedmann, samtliga i egenskap av ombud,
 - Greklands regering, genom T. Papadopoulou, i egenskap av ombud,
 - Litauens regering, genom D. Kriauciūnas och V. Balčiūnaitė, båda i egenskap av ombud,
 - Nederländernas regering, genom M. Bulterman och C. Wissels, båda i egenskap av ombud,
 - Polens regering, genom B. Majczyna och M. Szpunar, båda i egenskap av ombud,
 - Europeiska kommissionen, genom D. Maidani och C. Tufvesson, båda i egenskap av ombud,
- och efter att den 21 mars 2013 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,
följande

Dom

- 1 Begäran om förhandsavgörande avser tolkningen av artiklarna 20 FEUF och 21 FEUF samt av Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/38/EG av den 29 april 2004 om unionsmedborgares och deras familjemedlemmars rätt att fritt röra sig och uppehålla sig inom medlemsstaternas territorier och om ändring av förordning (EEG) nr 1612/68 och om upphävande av direktiven 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG och 93/96/EEG (EUT L 158, s. 77, och rättelser i EUT L 229, s. 35, och EUT L 197, 2005, s. 34).
- 2 Begäran har framställts i ett mål mellan, å ena sidan, Adzo Domenyo Alokpa och hennes söner Jarel och Eja Moudoulou och, å andra sidan, ministre du Travail, de l'Emploi et de l'Immigration (ministeriet för arbete, anställning och immigration) (nedan kallat ministeriet) avseende ministeriets beslut att Adzo Domenyo Alokpa inte ska beviljas uppehållsrätt i Luxemburg och att hon ska lämna landet.

Tillämpliga bestämmelser

Unionsrätt

Direktiv 2003/86/EG och 2003/109/EG

- 3 Enligt artikel 1 i rådets direktiv 2003/86/EG av den 22 september 2003 om rätt till familjeåterförening (EUT L 251, s. 12) och artikel 1 a i rådets direktiv 2003/109/EG av den 25 november 2003 om varaktigt bosatta tredjelandsmedborgares ställning (EUT L 16, 2004, s. 44) syftar dessa direktiv till att fastställa villkoren för utövandet av rätten till familjeåterförening för tredjelandsmedborgare som vistas lagligen

på medlemsstaternas territorier, respektive villkoren för en medlemsstats beviljande och återkallande av ställning som varaktigt bosatt för tredjelandsmedborgare som är lagligen bosatta på dess territorium, inklusive de rättigheter som är förbundna med denna ställning.

Direktiv 2004/38

4 I artikel 2 i direktivet, som har rubriken "Definitioner", föreskrivs följande:

"I detta direktiv används följande beteckningar med de betydelser som här anges:

1. *unionsmedborgare*: varje person som är medborgare i en medlemsstat.

2. *familjemedlem*:

...

d) ... underhållsberättigade släktingar i rakt uppstigande led, även till maken eller maken eller till sådan partner som avses i b.

3. *mottagande medlemsstat*: den medlemsstat dit unionsmedborgaren reser för att utöva sin rätt att fritt röra sig eller uppehålla sig."

5 I punkt 1 i artikel 3 i direktiv 2004/38, som har rubriken "Förmånstagare", föreskrivs följande:

"Detta direktiv skall tillämpas på alla unionsmedborgare som reser till eller uppehåller sig i en annan medlemsstat än den de själva är medborgare i samt på de familjemedlemmar enligt definitionen i artikel 2.2 som följer med eller ansluter sig till unionsmedborgaren."

6 I artikel 7 i direktiv 2004/38, som har rubriken "Uppehållsrätt för längre tid än tre månader", föreskrivs följande:

"1. Varje unionsmedborgare skall ha rätt att uppehålla sig inom en annan medlemsstats territorium under längre tid än tre månader om den berörda personen

a) är anställd eller egenföretagare i den mottagande medlemsstaten, eller

b) för egen och sina familjemedlemmars räkning har tillräckliga tillgångar för att inte bli en belastning för den mottagande medlemsstatens sociala biståndssystem under vistelsen, samt har en heltäckande sjukförsäkring som gäller i den mottagande medlemsstaten, eller

c)

— är inskriven vid en privat eller statlig institution, som är erkänd eller finansierad av den mottagande medlemsstaten på grundval av dess lagstiftning eller administrativa praxis, med huvudsyftet att bedriva studier eller genomgå en yrkesutbildning

— samt har en heltäckande sjukförsäkring som gäller i den mottagande medlemsstaten samt avger en försäkran till den behöriga nationella myndigheten, i form av en förklaring eller på något annat valfritt likvärdigt sätt, om att han har tillräckliga tillgångar för att kunna försörja sig själv och familjen, så att de inte blir en belastning för den mottagande medlemsstatens sociala biståndssystem under deras vistelseperiod, eller

d) är familjemedlem som följer med eller ansluter sig till en unionsmedborgare som uppfyller kraven i a, b eller c.

2. Uppehållsrätten enligt punkt 1 skall även omfatta familjemedlemmar som inte är medborgare i en medlemsstat när de följer med eller ansluter sig till unionsmedborgaren i den mottagande medlemsstaten, förutsatt att unionsmedborgaren uppfyller villkoren i punkt 1 a, 1 b eller 1 c.

...”

Luxemburgsk rätt

7 Lagen av den 29 augusti 2008 om fri rörlighet för personer och immigration (*Mémorial A 2008, s. 2024*) (nedan kallad lagen om fri rörlighet) har till syfte att införliva direktiven 2003/86 och 2004/38 med den luxemburgska rättsordningen.

8 I artikel 6 i lagen om fri rörlighet föreskrivs följande:

”En unionsmedborgare har rätt att uppehålla sig i landet under längre tid än tre månader om han eller hon:

1. arbetar som anställd eller egenföretagare,
2. har tillräckliga medel för sig och sina familjemedlemmar i den mening som avses i artikel 12 för att inte bli en belastning för det sociala biståndssystemet, samt har en sjukförsäkring, eller
3. är inskriven vid en erkänd privat eller statlig institution i Storhertigdömet Luxemburg i enlighet med gällande lagar och förordningar, med huvudsyftet att bedriva studier eller genomgå en yrkesutbildning, under förutsättning att vederbörande avger en försäkran om att han eller hon har tillräckliga tillgångar för att kunna försörja sig själv och familjen, så att de inte blir en belastning för det sociala biståndssystemet, samt har en sjukförsäkring.

(2) I storhertiglig förordning anges vilka medel som krävs enligt punkt 1.2 och 1.3, samt hur dessa ska styrkas.

...”

9 I artikel 12 i lagen föreskrivs följande:

”(1) Som familjemedlemmar räknas:

...

d) underhållsberättigade släktingar i rakt uppstigande led till unionsmedborgaren, även till maken eller maken eller till sådan partner som avses i b.

(2) Ministeriet får bevilja alla andra familjemedlemmar, oavsett medborgarskap, som inte omfattas av definitionen i punkt 1, tillstånd att uppehålla sig i landet, om

1. de i det land från vilket de har kommit har varit underhållsberättigade i förhållande till den unionsmedborgare som har primär uppehållsrätt eller en del av dennes hushåll,
2. det på grund av allvarliga hälsoskäl är absolut nödvändigt att unionsmedborgaren personligen tar hand om familjemedlemmen.

Vid ansökan om inresa och uppehållsrätt för de familjemedlemmar som avses i föregående stycke ska en noggrann undersökning företas av deras personliga förhållanden.

...”

10 I artikel 103 i lagen föreskrivs följande:

”Vid beslut varigenom uppehållsrätt nekas, beslut om att återkalla eller inte förnya ett uppehållstillstånd eller beslut om avlägsnande som riktas till tredjelandsmedborgare, ska ministeriet bland annat beakta den tid som den berörda personen har uppehållit sig i Luxemburg, personens ålder, hälsotillstånd, familjesituation och ekonomiska situation, personens sociala och kulturella integrering i landet samt banden till ursprungslandet. Detta gäller dock inte om personens närvaro utgör ett hot mot allmän ordning eller säkerhet.

Beslut om avlägsnande får, såvida det inte föreligger allvarlig fara för allmän säkerhet, inte fattas beträffande minderåriga som inte åtföljs av en legal ställföreträdare, med mindre avlägsnandet är nödvändigt för barnets bästa.”

Målet vid den nationella domstolen och tolkningsfrågan

- 11 Adzo Domenyo Alokpa, som är togolesisk medborgare, ingav den 21 november 2006 en ansökan till de luxemburgska myndigheterna om internationellt skydd enligt lagen av den 5 maj 2006 om rätt till asyl och kompletterande skyddsformer (*Mémorial A 2006*, s. 1402). Ansökan avslogs emellertid av myndigheterna och avslagsbeslutet fastställdes av de luxemburgska domstolarna.
- 12 Adzo Domenyo Alokpa inkom därefter med en ansökan om särskilt tillstånd att stanna i landet (*demande du statut de tolérance*). Ansökan avslogs inledningsvis men omprövades sedermera, varefter Adzo Domenyo Alokpa beviljades sådant tillstånd med giltighet till och med den 31 december 2008. Skälet härtill var att Adzo Domenyo Alokpa hade fött tvillingar den 17 augusti 2008 i Luxemburg och att barnen var i behov av vård på grund av att de var för tidigt födda.
- 13 Jean Moudoulou, som är fransk medborgare, erkände vid upprättandet av födelseattesterna faderskapet till Adzo Domenyo Alokpas barn. Barnen är franska medborgare och har den 15 maj respektive den 4 juni 2009 fått utställt franska pass och franska nationella identitetskort.
- 14 Under tiden avslog de luxemburgska myndigheterna Adzo Domenyo Alokpas ansökan om förlängning av det särskilda uppehållstillståndet. Hon beviljades emellertid anstånd med verkställigheten av beslutet om avlägsnande till och med den 5 juni 2010. Anståndet förlängdes inte.
- 15 Den 6 maj 2010 ingav Adzo Domenyo Alokpa en ansökan om uppehållstillstånd med stöd av lagen om fri rörlighet. Som svar på ett kompletteringsföreläggande från ministeriet angav Adzo Domenyo Alokpa att hon inte kunde bosätta sig tillsammans med sina barn i Frankrike, där barnens far var bosatt, eftersom hon inte hade någon relation med fadern och eftersom barnen hade behov av att stå under läkarkontroll i Luxemburg på grund av att de var för tidigt födda. Ministeriet avslog denna ansökan genom beslut av den 14 oktober 2010.
- 16 I avslagsbeslutet angavs följande. Adzo Domenyo Alokpa uppfyller inte villkoren för uppehållsrätt, eftersom uppehållsrätten för familjemedlemmar till en unionsmedborgare endast omfattar underhållsberättigade släktingar i rakt uppstigande led till unionsmedborgaren. Adzo Domenyo Alokpas barn uppfyller inte heller villkoren i artikel 6.1 i lagen om fri rörlighet. Läkarkontrollen av barnen kan dessutom mycket väl ske i Frankrike. Slutligen uppfyller Adzo Domenyo Alokpa inte heller villkoren för att få uppehållsrätt på någon av de andra grunder som avses i lagen om fri rörlighet.

- 17 Adzo Domenyo Alokpa överklagade, för egen räkning och för sina två barns räkning, ministeriets beslut till Tribunal administratif (Luxembourg) (förvaltningsdomstol i första instans i Luxemburg). Genom dom av den 21 september 2011 ogillade Tribunal administratif överklagandet. Adzo Domenyo Alokpa överklagade den 31 oktober 2011 domen till den hänskjutande domstolen.
- 18 Den hänskjutande domstolen har angett att det är ostridigt att Adzo Domenyo Alokpas barn aldrig har levt ett familjeliv med sin far. Fadern har endast anmält deras födsel och gjort det möjligt att utfärda franska identitetshandlingar för barnen. Den hänskjutande domstolen har även angett att Adzo Domenyo Alokpa och hennes barn i själva verket har levt tillsammans som en familj i ett härbärge sedan barnens förlängda vistelse på förlossningsavdelningen och att barnen inte, i egentlig mening, har utövat sin rätt till fri rörlighet.
- 19 Mot bakgrund härav har Cour administrative beslutat att vilandeförklara målet och ställa följande fråga till domstolen.

”Ska artikel 20 FEUF – i den mån det är nödvändigt i förening med artiklarna 20, 21, 24, 33 och 34 i [Europeiska unionens stadga] om de grundläggande rättigheterna, eller med en eller flera av dem, lästa var för sig eller i förening – tolkas så, att den utgör hinder för att en medlemsstat nekar en tredjelandsmedborgare, som ensam är underhållsskyldig för sina barn i låg ålder, vilka är unionsmedborgare, uppehållsrätt i den medlemsstat i vilken barnen sedan födseln bor tillsammans med tredjelandsmedborgaren, men i vilken de inte är medborgare, och för att medlemsstaten nekar denne tredjelandsmedborgare uppehållstillstånd eller arbetstillstånd?”

Ska sådana beslut anses vara av sådant slag att barnen berövas möjligheten att, i det land där de är bosatta och har levt sedan födseln, faktiskt åtnjuta kärnan i de rättigheter som ställningen som unionsmedborgare ger dem, också i en sådan situation där deras andra släkting i rakt uppstigande led, med vilken de aldrig har haft något gemensamt familjeliv, är bosatt i en annan medlemsstat i unionen och är medborgare i den medlemsstaten?”

Prövning av tolkningsfrågan

- 20 Den nationella domstolen har begränsat sina frågor till att gälla tolkningen av artikel 20 FEUF. EU-domstolen får trots detta tillhandahålla den nationella domstolen alla uppgifter om unionsrättens tolkning som denna kan behöva för att avgöra målet, oavsett om den nationella domstolen har hänvisat till dessa i sina frågor eller ej (se, för ett liknande resonemang, dom av den 5 maj 2011 i mål C-434/09, McCarthy, REU 2011, s. I-3375, punkt 24 och där angiven rättspraxis).
- 21 Den fråga som Cour administrative har ställt ska således anses avse huruvida artiklarna 20 FEUF och 21 FEUF, i en sådan situation som den som är i fråga i det nationella målet, ska tolkas så, att de utgör hinder för att en medlemsstat nekar en tredjelandsmedborgare uppehållsrätt i medlemsstaten, trots att tredjelandsmedborgaren är ensam underhållsskyldig för barn i låg ålder, vilka är unionsmedborgare och sedan födseln bor med tredjelandsmedborgaren i den aktuella medlemsstaten utan att vara medborgare i denna stat och utan att ha utövat sin rätt till fri rörlighet.
- 22 Domstolen erinrar i detta hänseende om att de eventuella rättigheter som tredjelandsmedborgare ges i fördragets bestämmelser om unionsmedborgarskap inte utgör egna rättigheter, utan härledda rättigheter till följd av att en unionsmedborgare har utövat sin rätt till fri rörlighet. Syftet med och skälen till nämnda härledda rättigheter, och särskilt rätten till inresa och uppehåll för familjemedlemmar till en unionsmedborgare, har sin grund i att det skulle undergräva unionsmedborgarens fria rörlighet att inte erkänna nämnda rättigheter, eftersom denne då skulle avskräckas från att utöva sin rätt till inresa och uppehåll i den mottagande medlemsstaten (se, för ett liknande resonemang, dom av den 8 maj 2013 i mål C-87/12, Ymeraga och Ymeraga-Tafarshiku, punkt 35 och där angiven rättspraxis).

- 23 Det ska även framhållas att det finns situationer som kännetecknas av att de – även om de a priori regleras av bestämmelser som omfattas av medlemsstaternas behörighet, det vill säga bestämmelser om tredjelandsmedborgares rätt till inresa och uppehåll utanför tillämpningsområdet för de sekundärrättsliga bestämmelserna vilka, under vissa förhållanden, innebär att en sådan rättighet ska ges – har ett mycket nära samband med en unionsmedborgares rätt till fri rörlighet, vilken utgör hinder mot att tredjelandsmedborgare nekats rätt till inresa och uppehåll i den medlemsstat där unionsmedborgaren är bosatt, för att inte undergräva den ovannämnda rätten till fri rörlighet (se domen i det ovannämnda målet Ymeraga och Ymeraga-Tafarshiku, punkt 37).
- 24 I detta fall noterar domstolen, för det första, att Adzo Domenyo Alokpa inte kan anses höra till den personkrets som omfattas av direktiv 2004/38 i den mening som avses i artikel 3.1 i direktivet.
- 25 Det framgår nämligen av domstolens rättspraxis att ställningen som ”underhållsberättigad” familjemedlem till den unionsmedborgare som innehar uppehållsrätten följer av en faktisk situation som kännetecknas av att familjemedlemmens materiella försörjning tryggas av innehavaren av uppehållsrätten. När det är den omvända situationen som gäller, det vill säga att innehavaren av uppehållsrätten är berättigad till underhåll från tredjelandsmedborgaren, kan den sistnämnde medborgaren således inte göra gällande att han eller hon är en ”underhållsberättigad” släkting i rakt uppstigande led till innehavaren, i den mening som avses i direktiv 2004/38, för att få uppehållsrätt i den mottagande medlemsstaten (dom av den 8 november 2012 i mål C-40/11, Iida, punkt 55).
- 26 I förevarande fall är det innehavarna av uppehållsrätten, det vill säga Adzo Domenyo Alokpas två söner, som rent faktiskt är underhållsberättigade i förhållande till henne, vilket innebär att hon inte kan åberopa att hon är deras underhållsberättigade släkting i rakt uppstigande led i den mening som avses i direktiv 2004/38.
- 27 I en situation som liknar den som är i fråga i det nationella målet, vilken rörde en unionsmedborgare som var född i mottagarmedlemsstaten och inte hade utövat sin rätt till fri rörlighet, fann domstolen emellertid att uttrycket ”har” tillräckliga tillgångar, vilket förekommer i en bestämmelse som motsvarar artikel 7.1 b i direktiv 2004/38, skulle tolkas så, att det är tillräckligt att unionsmedborgarna kan förfoga över sådana tillgångar, utan att det i denna bestämmelse uttrycks något krav på tillgångarnas ursprung. Tillgångarna kan således, enligt domstolen, exempelvis komma från en tredjelandsmedborgare som är förälder till de aktuella unionsmedborgarna som är barn i låg ålder (se, för ett liknande resonemang när det gäller de unionsrättsakter som föregick direktiv 2004/38, dom av den 19 oktober 2004 i mål C-200/02, Zhu och Chen, REG 2004, s. I-9925, punkterna 28 och 30).
- 28 Det har således slagits fast att en minderårig unionsmedborgares uppehållsrätt skulle förlora all ändamålsenlig verkan om denna medborgares förälder, oavsett om föräldern är medborgare i en medlemsstat eller i ett tredjeland, som har den faktiska vårdnaden om unionsmedborgaren inte tillåts uppehålla sig tillsammans med unionsmedborgaren i den mottagande medlemsstaten. Möjligheten för ett barn i låg ålder att utöva uppehållsrätten förutsätter nämligen med nödvändighet att barnet har rätt att åtföljas av den person som har den faktiska vårdnaden om det och följaktligen att denna person kan bo tillsammans med barnet i den mottagande medlemsstaten under den tid som barnet uppehåller sig där (se domarna i de ovannämnda målen Zhu och Chen, punkt 45, och Iida, punkt 69).
- 29 När det av artikel 21 FEUF och direktiv 2004/38 följer en rätt att uppehålla sig i den mottagande medlemsstaten för ett barn i låg ålder som är medborgare i en annan medlemsstat och uppfyller villkoren i artikel 7.1 b i direktivet har således även den förälder som har den faktiska vårdnaden över denna medborgare enligt samma bestämmelser rätt att uppehålla sig med barnet i den mottagande medlemsstaten (se, för ett liknande resonemang, domen i det ovannämnda målet Zhu och Chen, punkterna 46 och 47).

- 30 I förevarande fall ankommer det på den hänskjutande domstolen att pröva huruvida Adzo Domenyo Alokpas barn uppfyller villkoren i artikel 7.1 i direktiv 2004/38 och således har rätt att uppehålla sig i den mottagande medlemsstaten med stöd av artikel 21 FEUF. Den hänskjutande domstolen ska i synnerhet pröva huruvida barnen, själva eller genom sin mor, har tillräckliga tillgångar och en sjukförsäkring i den mening som avses i artikel 7.1 b i direktivet.
- 31 Om villkoren i artikel 7.1 i direktiv 2004/38 inte är uppfyllda ska artikel 21 FEUF tolkas så, att den inte utgör hinder för att Adzo Domenyo Alokpa nekas uppehållsrätt i Luxemburg.
- 32 När det, för det andra, gäller artikel 20 FEUF har domstolen funnit att det finns mycket speciella situationer i vilka en tredjelandsmedborgare, som är familjemedlem till en medborgare i en medlemsstat, trots att sekundärrätten avseende tredjelandsmedborgares uppehållsrätt inte är tillämplig och den berörde unionsmedborgaren inte har utnyttjat sin rätt till fri rörlighet, i undantagsfall inte får nekas uppehållsrätt, eftersom det skulle innebära att det unionsmedborgarskap som innehas av den ovannämnda unionsmedborgaren förlorar sin ändamålsenliga verkan. Detta gäller om unionsmedborgaren som följd av ett sådant nekande skulle tvingas att lämna unionen som helhet och berövas möjligheten att faktiskt åtnjuta kärnan i de rättigheter som ställningen som unionsmedborgare ger (se domarna i de ovannämnda målen Iida, punkt 71, och Ymeraga och Ymeraga-Tafarshiku, punkt 36).
- 33 Om den hänskjutande domstolen konstaterar att artikel 21 FEUF inte utgör hinder för att Adzo Domenyo Alokpa nekas uppehållsrätt i Luxemburg måste den även pröva huruvida en sådan uppehållsrätt ändå inte undantagsvis kan beviljas henne på den grunden att det unionsmedborgarskap som innehas av hennes barn annars skulle förlora sin ändamålsenliga verkan, till följd av att barnen, om modern nekades uppehållsrätt, rent faktiskt skulle vara tvungna att lämna unionen som helhet och således berövas möjligheten att rent faktiskt åtnjuta kärnan i de rättigheter som ställningen som unionsmedborgare ger.
- 34 Såsom generaladvokaten angett i punkterna 55 och 56 i sitt förslag till avgörande kan Adzo Domenyo Alokpa i detta hänseende, i egenskap av mor till Jarel och Eja Moudoulou och i egenskap av den person som har haft den faktiska vårdnaden om barnen sedan de föddes, ha en härledd rättighet att följa dem till och uppehålla sig tillsammans med dem i Frankrike.
- 35 Härav följer att de luxemburgska myndigheternas beslut att inte bevilja Adzo Domenyo Alokpa uppehållsrätt inte får ha den konsekvensen att hennes barn tvingas lämna unionen som helhet. Det ankommer emellertid på den hänskjutande domstolen att, mot bakgrund av alla omständigheter i det nationella målet, pröva huruvida detta verkligen är fallet.
- 36 Mot denna bakgrund ska tolkningsfrågan besvaras enligt följande. I en sådan situation som den som är för handen i det nationella målet ska artiklarna 20 FEUF och 21 FEUF tolkas så, att de inte utgör hinder för att en medlemsstat nekar en tredjelandsmedborgare uppehållsrätt i medlemsstaten – trots att tredjelandsmedborgaren är ensam underhållsskyldig för barn i låg ålder, vilka är unionsmedborgare och sedan födseln bor med tredjelandsmedborgaren i den aktuella medlemsstaten utan att vara medborgare i denna stat och utan att ha utövat sin rätt till fri rörlighet – såvida unionsmedborgarna inte uppfyller villkoren i direktiv 2004/38 och ett sådant avslagsbeslut inte innebär att unionsmedborgarna berövas möjligheten att rent faktiskt åtnjuta kärnan i de rättigheter som ställningen som unionsmedborgare ger, vilket det ankommer på den hänskjutande domstolen att pröva.

Rättegångskostnader

- 37 Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i målet vid den nationella domstolen utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den nationella domstolen att besluta om rättegångskostnaderna. De kostnader för att avge yttranden till domstolen som andra än nämnda parter har haft är inte ersättningsgilla.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (andra avdelningen) följande:

I en sådan situation som den som är för handen i det nationella målet ska artiklarna 20 FEUF och 21 FEUF tolkas så, att de inte utgör hinder för att en medlemsstat nekar en tredjelandsmedborgare uppehållsrätt i medlemsstaten trots att tredjelandsmedborgaren är ensam underhållsskyldig för barn i låg ålder, vilka är unionsmedborgare och sedan födseln bor med tredjelandsmedborgaren i den aktuella medlemsstaten utan att vara medborgare i denna stat och utan att ha utövat sin rätt till fri rörlighet – såvida unionsmedborgarna inte uppfyller villkoren i Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/38/EG av den 29 april 2004 om unionsmedborgares och deras familjemedlemmars rätt att fritt röra sig och uppehålla sig inom medlemsstaternas territorier och om ändring av förordning (EEG) nr 1612/68 och om upphävande av direktiven 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG och 93/96/EEG och ett sådant avslagsbeslut inte innebär att unionsmedborgarna berövas möjligheten att rent faktiskt åtnjuta kärnan i de rättigheter som ställningen som unionsmedborgare ger, vilket det ankommer på den hänskjutande domstolen att pröva.

Underskrifter